

„A pak?“

„To je všechno. Co se stalo potom, jsou už pouhé domněnky.“

Emma se zhluboka nadechla. „Ale co Chamberlaine a celá britská delegace? Oni to všechno přece viděli. Byli u toho. Copak jim nedošlo, že je to celé o nich? Copak neprotestovali? Netrvali na vysvětlení?“

Latimerová si povzdychla. „Já jen vím, že celá britská delegace, do posledního člena, se musela zavázat k mlčenlivosti.“

„Ale proč?“

„Chamberlainovo rozhodnutí. Konferenci nesmělo nic pokazit, vrhnout na ni špatné světlo. Měl to být jeho moment, triumfální vítězství muže, který zajistil mír celé Evropě. Co znamenaly životy dvou členů protestního hnutí v porovnání s vrcholným momentem jeho kariéry jako velkého mírového tvůrce?“

„Takže to bylo celé rychle zameteno pod koberec? Brity stejně jako Němci?“

Latimerová přikývla. „Celé delegaci pohrozili trestním stíháním za porušení zákona o úředních tajemstvích a následným tvrdým vězením, pokud by o tom kdy kdo promluvil. V životě se nesměli nikomu ani slůvkem zmínit. A víte, jací jsou státní úředníci – potrpí si na kariéru, povýšení, penzi. Pohrůžka, že by o tohle všechno mohli přijít, jim obvykle k mlčenlivosti stačí. Příhodte k tomu vězení a jsou němí do konce svých životů.“

* * *

„Co si o tom všem myslíš?“ zeptala se Emma Ropera, když opouštěli Studholme. „Neříkala jsem ti, že je za tím něco víc? Něco neobyčejného, velkého. Neuvěřitelné gesto! To je muž!“

Roper upínal pohled na silnici před sebou. „Myslím, že jsme urazili velký kus cesty, i když všechny informace, které jsme dneska dostali, máme teoreticky z druhé ruky. Vlastně spíš až ze čtvrté, ale nebudme malicherní.“

„Já myslím, že je to fantastické. Moje mínění o Bradleym Wilkesovi právě několikanásobně stoupl. Vždycky jsem si myslela, že byl statečný, odhodlaný a vynalézavý. Teď ale vím, že to byl hrdina. Kdo jiný by udělal takovou věc?“

„Jako postavit se Hitlerovi? Vytáhnout na něj zbraň?“ Roper pokrčil rameny. „Sebevrah, jestli se ptáš.“

„Nevíme, kdo tu zbraň měl. Mohl to být ten druhý muž nebo si to někdo mohl prostě vymyslet.“

„Pravda. Takže abychom si to shrnuli: máme tu vniknutí na ostře stráženu konferenci, vystoupení proti Hitlerovi a podpisu smlouvy, možnou zbraň a snahu to ututlat.“

„Udělalí jsme velký pokrok,“ řekla Emma. Stále zářila štěstím z úspěchu, kterým skončila návštěva u Latimerové. Stále se dmula pýchou nad hrdinskými činy svého předka.

„Ale,“ pokračoval Roper, „pořád nevíme, jestli tvůj dědeček přežil zatčení a co se s ním stalo potom. Jaké si myslíš, že byly jeho šance? Realisticky. V rukách gestapa? S nacisty odhodlanými postarat se, aby se nikdo na světě nedozvěděl, co se tam tehdy stalo. Zničilo by to jejich propagandu, stejně jako tu Chamberlainovu.“

Emma dlouhou dobu mlčela a nespouštěla přitom oči ze silnice. Nechtěla přijít o pocit triumfu. Nechtěla udusit naděje na dobrý konec. Po chvíli promluvila: „Takže co dál?“

„Odpovědi, pokud je kdy najdeme, musí být za vodou.“

„Souhlasím; další zastávka Mnichov,“ řekla a pak po něm strelila pohledem. „Ale já ty odpovědi najdu. Tak neskutečné hrdinství si zaslouží své místo v dějinách.“

Roper jen vyhýbavě zabručel.

Emma upřela pohled zpátky na silnici, ale stejně odhodlaným hlasem dodala: „Já to najdu. Já jeho příběh odvyprávím; nepřestanu, dokud se nedozvím, co se stalo.“

* * *